

[Kaj Andresen.]

nødvendigt, så der bliver ikke det antal tomme lejligheder, som vi ellers kender. Der er jo uhyggelige eksempler på, hvordan denne nye bestemmelse virker. Jeg kender et eksempel fra en ejendom, hvor der bor en familie i en 4 værelses lejlighed. Ved tiderens gunst har mandens gamle mor fået en 2 værelses lejlighed i samme kompleks. Denne 2 værelses lejlighed er betydelig dyrere end den 4 værelses lejlighed, familien sidder i. Det er jo ikke den slags, der fremmer flytte- og genhusningsarbejdet.

Jeg siger det, fordi jeg ikke tror, at vi kan stå model til, at saneringsopgavernes løsning skubbes ud også under den nye lov. Det er stadig væk en af vore vigtigste sociale opgaver. Hverken menneskeligt eller samfundsmæssigt kan en fortsat beståen af slumkvartererne forsvares eller tolereres. Alene en øget saneringsaktivitet kan vel løse problemet, og størsteparten af slumkvartererne er jo kun egnet til at nedrives. Derfor vil jeg beklage, om den senere tids debat skal skabe stemning for en anden fremgangsmåde. I denne debat møder man, synes jeg, en vis forloren romantisering af saneringskvartererne, som slet ikke svarer til virkeligheden. Jeg synes, at såvel socialforskningsinstituttets undersøgelser som de udtalelser, der er fremsat af forskningsleder Kühl, helt tager grunden væk fra enhver sentimental forherligelse af slumkvartersidyl eller -miljø. Det er grosted for såvel fysisk som psykisk usundhed, og derfor må der stadig stilles krav til samfundet om effektive løsninger og ikke nogle beskedne lapperier. Jeg håber, at boligministeren vil benytte lejligheden til at fastslå, at saneringslovens formålsparagraf, at fjerne og forbedre usunde og utidssvarende boliger, også stadig er regeringens formål.

Desværre indgår der i den løbende debat om sanering en pessimistisk vurdering af mulighederne for en omfattende sanering. I mange debatindlæg er synspunktet omtrent sådant: når der nu kun er så og så mange millioner kroner til rådighed for saneringsopgaver, kan man alligevel ikke gennemføre de store planer. Derfor bør pengene hellere anvendes til lidt småforbedringer hist og her. Jeg håber, at forudsætningerne for denne tankegang er forkerte, og jeg vil bede boligministeren så tydeligt som muligt dementere

påstande om, at han eller regeringen alligevel ikke agter at gennemføre den omfattende sanering, som tidligere er bebudet, og at man ikke, selv om det bliver nødvendigt — og det gør det — vil øge de midler, der stilles til rådighed for sanering. Jeg beder om en så klar udtalelse fra ministeren som muligt, for hvis den opfattelse, der hist og her er givet udtryk for, får lov at brede sig, lægges der gift for den saneringsaktivitet, som vi måtte gå ud fra var hensigten med den nye lov.

Vi, der medvirkede ved lovens gennemførelse, har både dengang og senere gjort opmærksom på, at vi fandt den økonomiske ramme for lån og tilskud for beskeden. Vi sagde dengang, og det mener vi stadig væk, at saneringslovens succes står og falder med, hvor store midler det offentlige vil bidrage med til opgavens løsning. Har ministeren mulighed for at øge disse midler til de kommende års sanering? Det haster jo også at få det at vide for at se, om der er plads til at sætte mere i gang end det, der er sat i gang. Derfor er bedre genhusningsmuligheder og tilstrækkelige økonomiske midler forudsætningen for, at vi kan løse problemerne.

Jeg skal i øvrigt anbefale det fremsatte lovforslag.

Poul Schlüter: Da mit partis ordfører, fru Lis Møller, er forhindret i at være til stede i dag, skal jeg på det konservative folkepartis vegne fremkomme med de bemærkninger, lovforslaget giver anledning til.

Der er kun gået godt 1 års tid, siden vi fik den nye saneringslov. Vi kan i dag konstatere, at den er en udmærket og langt bedre ramme om løsningen af de store saneringsproblemer end den, vi havde før. Det gælder på tre områder. For det første gælder det i forholdet til at få tilrettelagt den rigtige planlægning, for det andet i forholdet til at få mere tempo over løsningen af saneringsproblemerne og for det tredje på den måde, at der efter den nye lov blev adgang til at stifte særlige saneringsselskaber, der skulle udvikle sig til at være specialister i behandlingen af disse store og påtrængende problemer. Vi har nu fået dannet de tre store saneringsselskaber, og der er grund til at tro, at disse nye selskaber netop vil kunne erhverve sig den ekspertise, den særlige indsigt, som det nu engang kræver at foretage dels den uhyre komplicerede planlægning,